

BEN

F. Ceb

BLOC D'ESTUDIANTS NACIONALISTES

ADHERIT A LA F.N.E.C.

MAIG 1961

Barcelona - Valencia

Nº 1.

EDITORIAL

PRIMERES PARAULES

01580

Aquest butlletí, el primer número del qual tens a les mans, vindrà a ésser el portantveu del nostre Bloc d'Estudiants Nacionalistes. Amb ell volem irredre a la vida universitària, i a la general dels Països Catalans, com a contingent d'opinió i d'acció política. En aquesta publicació, doncs, es plasmaran el nostre pensament i el nostre credo polític, i la interpretació dels esdeveniments que l'actualitat reclami de nosaltres.

El Bloc d'Estudiants Nacionalistes ha nascut com a aglutinant dels estudiants, que, amb una consciència clara del problema nacional de Catalunya, i amb una preocupació sincera pels problemes que la realitat social planteja, acceptem de responsabilitzar-nos i llancem el nostre crit de disconformitat enfront de la circumstància present. No ens avindrem, però, a llançar només un crit de rebel·lia, sinó que aportarem les nostres idees i les nostres il·lusions a una tasca constructiva. En aquest sentit es pot dir que hem esboçat i anem elaborant un veritable cos de doctrina.

Creiem en la llibertat i en la justícia, i sentim un infinit respecte per l'home. Estimem la llibertat i estimem la justícia, i ens sentim indefugiblement solidaris de tots els homes. Entenem que la justícia i la llibertat són indivisibles. Mai una major justícia no podrà justificar una injustícia, ni una major llibertat un fragment de tirania. Justícia i llibertat no són conceptes que s'exclueixin, sinó que es necessiten i van implícits l'un en l'altre. I això per a tots i per a tothom. Per a tots els homes i per a totes les races, i per a tots els pobles i per a totes les pàtries. Per als blancs i per als negres, i per als grocs i els vermells. Per als europeus i per als africans; per als catalans i per als espanyols.

Partim d'aquestes creences bàsiques i de la nostra condició de catalans. Reivindiquem la nostra nació, i per això ens titulem nacionalistes. Rebutgem tots els exclusivismes i imperialismes, i ens neguem a acceptar que Catalunya continués-ne víctima. Volem que la justícia i la llibertat abans esmentades s'apliquin també, sense cap limitació diferencial, al nostre poble. De la mateixa manera que volem que s'apliquin a tots els pobles del món, de l'Àfrica o de l'Àsia, de çà o d'enllà del teló d'acer. Volem que no hi hagi telons d'acer, ni de cap altra mena.

Si Catalunya col·laborava amb l'Estat Espanyol, que humilia la bandera, profana la llengua, adultera les tradicions i roba la riquesa, contribuiria a la seva pròpia deshonra.

FRANCESC MACIÀ.

Des d'aquests punts de vista enfocarem la realitat concreta i aportarem les nostres solucions. Solucions que proposarem amb un obert sentit de diàleg. No ens adherim a cap dogmatisme i admetem clarament que podem equivocarnos. Per tant, sempre que calgui, i segons les circumstàncies, podem rectificar el nostre camí. Ens sembla, però, que sobre unes quantes qüestions bàsiques tenim unes quantes idees clares. D'això n'anirem parlant en els números vinents. No volem, però, esperar, per a proclamar-nos nacionalistes, demòcrates i progressistes, i les tres coses amb la màxima radicalitat. Properament analitzarem a on ens condueix cada una d'aquestes posicions.

La nostra acció es desenvoluparà preponderantment en el terreny universitari però aspirem a irradiar a la resta de les esferes del país, ja que no podem concebre la universitat com un món apart, sinó estretament vinculada, i amb una gran responsabilitat, a la vida i a la palpitació de tota la col·lectivitat. Si la condició d'estudiants no és per a nosaltres un atribut substancialment diferencial. Som ciutadans d'un País i formem part de la joventut d'aquest País. Joventut que lluita i treballa amb la il·lusió d'un demà més just i més lliure per a la nostra Pàtria i per a la nostra societat. I el nostre lloc de treball i de lluita és la universitat, com podria ésser-ho la fàbrica, el despatx o la gleba.

La nostra catalanitat l'entensem en sentit ampli i la nostra acció té com a base les universitats de Barcelona i València, que per a nosaltres són - han d'ésser - les universitats catalanes.

Ens adherim als postulats de la F.E.E.C. (Federació Nacional d'Estudiants de Catalunya) única organització sindical universitària, avui forçosament a la clandestinitat, a la qual atribuïm la nostra representació. Denunciem el S.E.U., exclusiu i obligatori, com a organisme de l'Estat totalitari per controlar la universitat, encara que no renunciem a utilitzar-lo en allò que pot beneficiar els nostres propis fins.

Encara que els mòbils que ens han induït a organitzar-nos, i constituir el nostre Bloc són totalment afirmatius, avui per avui hem de donar una preferent atenció a qualsevol acció destinada a enderrocar o debilitar la situació política actual. Estem convençuts que l'opressió que patim, com a homes i com a poble, i la injustícia, mediocritat i misèria que veiem al nostre entorn, hauran de cedir, sigui quin sigui el règim que segueixi a l'actual dictadura d'unes castes, mentre es respecti el lliure diàleg i el joc polític basat en els postulats de la democràcia. El que cal és que la dictadura no es prolongui innecessàriament, perquè cada dia que passa s'agreuïen els problemes i es fa més fàcil el risc de trencaments i extremismes, amb conseqüències doloroses que ningú no desitja.

Ens adreçam a l'opinió universitària i oridem els nostres companys a responsabilitzar-se. Ens ha tocat de viure en unes circumstàncies històriques difícils i crítiques i hem de prendre partit. Volem recordar que per omissió també es peca, i avui, per al règim, l'omissió és una de les formes més preuades de col·laboració.

En definitiva, de nosaltres depen en gran manera el futur i la vida d'aquest país nostre: C A T A L U N Y A.

=====

1936 - 1961

LA JOVENTUT PREGUNTA

Al complir-se vint-i-cinc anys de la guerra civil, volem fer una crida als catalans.

Preguntem als que lluitaren sota les banderes victorioses del franquisme si estan satisfets de la seva victòria.

Preguntem als que lluitaren sota les banderes derrotades de la república si estan satisfets de la seva derrota.

Preguntem als catalans més joves, als que no lluitaren què en pensen d'aquesta victòria i d'aquesta derrota.

Demanem a tots els catalans que examinin la seva consciència i es responguin què hi feien en aquella guerra estúpida d'ara fa vint-i-cinc anys.

Un milió de morts, per a què, catalans victoriosos? Per a tenir "cargos" i privilegis? Per a omplir els vostres comptes corrents? Un milió de morts, catalans victoriosos, per a parlar en castellà entre les vostres relacions i a la vostra família? Un milió de morts, escriptors catalans, per a escriure en castellà? Un milió de morts, per a què, catalans victoriosos? No trobeu pobra, miserable, la vostra victòria? No trobeu estúpida la vostra "cruzada" que heu donat de positiu al país, quin bé heu fet a Catalunya? Vergonya per a la vostra victòria estèril. Vergonya per a la vostra covardia. Podieu haver fet fecunda aquesta riuada de sang que fa vint-i-cinc anys inundà el país.

I volsatres, catalans vençuts, què heu fet en la vostra desfeta? Heu estat sempre dignes en els vostres exilis i presons? Us heu comportat sempre com a catalans, en aquesta derrota que encara els victoriosos us fan sentir?

Fa vint-i-cinc anys a Catalunya no hi havia ni comunisme ni feixisme. Què dividia els catalans? Us ho heu preguntat vencedors i vençuts? Heu examinat tot el que Catalunya ha perdut en aquesta guerra que els altres ens imposaren i que encara ens imposen? A Catalunya, en l'ànima catalana, encara no hi ha ni comunisme ni feixisme. Què és el que separa els catalans? Una victòria o una derrota d'una guerra que no era catalana? Catalunya només en fou una víctima d'aquella guerra: n'és encara una víctima.

Nosaltres fem una crida a tots, als que foren vencedors, al que foren vençuts, i la fem nosaltres, els joves, els que no lluitàrem, per a dir-vos: fins a quan us sentireu orgullosos d'una guerra que no és vostra; fins a quan seguireu unes banderes que no són catalanes...

Què separa, què divideix els catalans? La por de perdre el que tenen els vencedors, el rancor que han anat acumulant els vençuts? Quina pobra herència ens deixareu: por i rancor, i res més.

Vint-i-cinc anys de por i de rancor.

Les noves promocions, els vostres fills, renunciïn a aquesta herència. Renunciïn a la vostra victòria i a la vostra derrota. Renunciïn a la vostra por i al vostre rancor. I us demanen, si hi sou a temps, que cerqueu alguna cosa positiva per a deixar-nos. Al menys el vostre penediment. Al menys la vostra rectificació. Al menys algun acte digne que generacions futures de catalans puguin recordar amb orgull.

=====

UB
Biblioteca de Comunicació
Hemeroteca General
CEBOC